

Borgerlønsbevægelsens

landsmøde

**lørdag d. 20. april 2002 i Nørrebro Medborgerhus, Nørre Alle nr. 7,
København**

**10.00 – 14.00
den formelle del**

14.00 – 16.00 åbent møde

**Tine Skei Grande – Venstres parlamentariske leder
i Norge, og fortaler for borgerløn**

*oplæg om Venstres borgerløns reform, som den norske
regering nu arbejder på at få omsat til lov.*

Debat med salen og udvalgte inviterede politikere

**hvorfor er borgerløn in i Norge og
tabu i Danmark ?**

deltagergebyr: kr. 20,-

(der er mulighed for at købe kaffe, te, øl, vand mv. i cafeen)

- forhåndstilmelding er ønskelig, men alle er velkomne -

*Venlig hilsen
Borgerlønsbevægelsen*

**borgerløn er en betingelsesløs ydelse
til alle borgere
af en størrelse man kan leve af**

- En politisk idé, der nægter at dø
Se mere på: www.borgerlovn.dk.
(Sekretariat: 75 33 86 89)

Referat fra Landsmødet d. 20. april 2002 Nørrebro medborgerhus

1) Valg af dirigent

Søren Kæstel blev valgt

2) Formandens beretning (se bilag 1)

Godkendt efter følgende kommentarer:

- Mindre focus på økonomiberegningerne
- Mere ideologi end økonomi
- Der skal arbejdes inde i de forskellige partier
- Der bør ikke nævnes tal i brochuren
- Er det positivt at borgerlønnen er beskæftigelsesfremmende?
- Det uformelle arbejde bør opprioriteres
- En stor "produktion" er ønskelig
- Alle samfundsændringer har økonomiske forudsætninger/virkninger
- Arbejdet frem mod én model bør fortsættes
- Kombinationen af frihed og lighed er væsentlig
- Skatteprocenten må gerne stige
- Forskelligheden i bevægelsen er konstruktiv
- Skat på løn skal afløses af skat på produktion – helst en forbrugsskat
- Hvad skal borgerlønnen bruges til?
- Hvorfor skal den nuværende "borgerløn" ændres?
- Borgerløn må kunne tiltrække unge på SU
- Folk vil gerne arbejde – selv uden løn
- Borgerlønnen bør indføres "trinvis"
- Den nuværende "borgerløn" bør kaldes "slaveløn"
- De økonomiske virkninger KAN ikke forudses
- Borgerløn kan ikke bortrives fra boligproblemet
- Samfundsfagslærere er en oplagt målgruppe
- Enhedslistens borgerlønstanker er stadig fyldt med "kasseinddeling"

3) Regnskab: (se bilag 2)

Godkendt

4) Indkomne forslag:

Ingen, men følgende blev foreslået som arbejdsområder:

- Samfundsfagslærere og elevråd i folkeskolen og på gymnasierne skal tilbydes foredrag og tilsendes materialer
- Flere bogudgivelser fx modelforslagene
- Paradokssamlinger af de nuværende absurditeter
- Et årligt medlemsmøde ud over landsmødet – Landsplan? – Regionalt?
- Oprettelse/styrkelse af lokalgrupper
- Inddragelse af medlemmer i arbejdet

- Medlemsaktiviteter
- Flere nye medlemmer
- Arbejde internt for sagen i vores respektive partier
- Oprettelse af en egentlig debatørgruppe mht. kronikker, artikler, læserbreve
- Uddeling af brochurer/pjecer d. 1. maj og 5. juni
- Der bør samarbejdes med andre organisationer

5) Fastsættelse af kontingent

Bestyrelsens forslag på 125 kr blev vedtaget.

6) Valg til bestyrelsen

Følgende blev valgt: (se bilag 3)

som suppleant valgtes Bjarne Boulund

7) Valg af revisor

Bruno Jerup blev valgt – igen

8) Eventuelt

Intet

Bilag 1

KURSEN MOD BORGERLØN (formandens beretning på Borgerlønsbevægelsens landsmøde, 20.04.02) Af Rune Engelbreth Larsen

En borgerlønsreform er et af de meget få, visionære bud, der har været fremme i den politiske debat de seneste snes år. Et gennemgribende opgør med klientgørelse, tvangsaktivering, kassetænkning og administrativt bureaukrati. Er en sådan reform skruet gennemtænkt sammen, vil den på én og samme tid både gavne friheden og beskæftigelsen, både tilgodese det enkelte menneskes valgmuligheder og erhvervslivets behov for fleksibel arbejdskraft. Jeg skal ikke fortabe mig i at udrede argumenterne herfor i dette forum, hvor de er velkendte, for det interessante er, at heller ikke modstanderne af en borgerlønsreform altid synes at være helt uenige heri.

At en borgerlønsreform kan forene disse modsatrettede behov, turde være en gave til politikere i de etablerede partier, der gennem de sædvanlige kludetæppe-løsninger vikler samfundet ind i flere og mere uigennemskuelige systemer (og til trods for floklerne om at »sætte mennesket i centrum« fra både den forrige og den nuværende regering) ikke har nogen ideer til at løse mange af velfærdssamfundets aktuelle problemer.

Kendsgerningen er, at der ikke er ét eneste parti i Folketinget, som har borgerløn på programmet. Grundene hertil er mange, men som nævnt er det ikke nødvendigvis ideen selv eller ideens umiddelbare implikationer for samfundsindretningen, som giver størst anledning til modstand – modstanden koncentrerer sig altovervejende om ét aspekt: Påstanden om, at en borgerlønsreform er samfundsøkonomisk uforvarsig.

Af alle parader imod så meget som diskussionen af en borgerlønsreform, er dette den hyppigste og mest sejlivede – der er tilsyneladende slet intet at diskutere, for hvor sympatisk ideen end er, har vi alligevel ikke »råd« til at gennemføre den.

Da Borgerlønsbevægelsen blev stiftet for godt to år siden, var det derfor naturligt for bestyrelsen at begynde med to bitre selverkendelser: Den første, at debatten om borgerløn var så godt som død, ikke mindst efter at Økonomiministeriet foretog nogle ikke synderligt hæderlige beregninger af omkostningerne ved en borgerlønsreform, der sendte skatteprocenterne op i nærheden af (og sågar under visse forudsætninger over) 100. Den anden, som fulgte af den første, at denne utidige død således hang sammen med en yderligt forstærket politisk konsensus om, at det hermed var bevist, at en borgerlønsreform simpelthen ikke kunne finansieres på forsvarelig vis.

Man kan roligt sige, at Borgerlønsbevægelsen er stiftet med alle politiske og økonomiske odds imod sig.

Efter den stiftende generalforsamling satte bestyrelsen sig derfor to af hinanden afhængige hovedopgaver i overensstemmelse med bevægelsens idégrundlag: 1) at sandsynliggøre at en borgerlønsreform kan gennemføres på samfundsøkonomisk forsvarelig vis; 2) at få borgerløn tilbage på den politiske dagsorden.

Få forestiller sig, at vi i Danmark rent faktisk kan få indført borgerløn i de *allernærmeste* år, men det er indlysende, at disse to primære hovedopgaver sigter mod hele bevægelsens overordnede mål, nemlig 3) den endelige indførelse af en garanteret minimumsydelse til alle borgere i samfundet, som tilgodeser opretholdelsen af et eksistensminimum.

I det følgende skal jeg forsøge at gøre status over arbejdet med de to hovedopgaver, som bestyrelsen satte sig efter den stiftende generalforsamling i januar 2000.

1) Arbejdet med forskellige økonomiske finansieringsmodeller for lige så forskellige bud på en borgerlønsreform tog udgangspunkt i den situation, at tidligere økonomiminister Marianne Jelved havde tilkendegivet, at Økonomiministe-

riet godt kunne foretage nogle nye beregninger af en borgerlønreform på ministeriets computermodel, Lovmodellen.

Med denne gulerod for øje udarbejdedes tre forskellige modeller, som endelig blev præsenteret for Økonomiministeriet i begyndelsen af 2001. Resultatet var en række bemærkninger fra en embedsmand samt en uventet kalkule, der fastslog, at vi selv skulle betale over 200.000 kroner for at få foretaget de nødvendige kørsler på Lovmodellen. Ministerens løfte om kørslerne var tilsyneladende blevet glemt. Bestyrelsen valgte derfor i første omgang at arbejde videre med de konkrete modeller ud fra de løse bemærkninger, Økonomiministeriet havde ledsaget svaret med, samt at undersøge mulighederne for at skaffe midler til kørslen af i det mindste en enkelt model. Det hele blev imidlertid indhentet af et utidigt folketingsvalg, der som bekendt bl.a. førte til nedlæggelsen af Økonomiministeriet. Efter en henvendelse til den pågældende embedsmand, som vi tidligere havde korresponderet med, men som nu var tilknyttet et andet ministerium, lød udmeldingen, at den nye regering næppe overhovedet ville *tillade* kørsler på Lovmodellen – *heller* ikke om vi så selv betalte for at få beregningerne udført!

Status for bestyrelsens første hovedopgave – at sandsynliggøre en forsvarlig finansiering af en borgerlønreform – er derfor, at vi er gået i gang med at undersøge alternative, billigere løsninger for at få foretaget de konkrete beregninger af bevægelsens forskellige modeller. Jeg håber, at vi kan få færdigbehandlede tal på bordet i løbet af 2002. I den forbindelse kan vi notere os, at vi har fået et uventet rygstød fra Norge, idet det i regeringserklæringen fra den nye norske regering bl.a. hedder, at »arbeidet med utredning av en ordning med garanteret minsteinntekt videreføres«. Siden har flere danske medier viderebragt nyheden om, at de norske regeringspartier, Høyre, Venstre og Kristeligt Folkeparti planlægger en borgerlønreform i Norge. Det er først og fremmest partiet Venstre, som arbejder seriøst med mulighederne af at indføre borgerløn, i første omgang et årligt beløb på 100.000 kr., der udbetales til studerende og alle på overførselsindkomst – men planen er, at det i sidste ende skal udvides til at omfatte alle borgere.

Hvordan det end går med planerne herom i Norge, er det en klar fordel for borgerlønsideen i almindelighed og dermed også den danske borgerlønbevægelse, at norske regeringspartier opererer med sådanne tanker, fordi ideen dermed tages alvorligt også af *etablerede* politiske partier i et land, vi plejer at sammenligne os med. Borgerløn kan derfor heller ikke lige så let afvises som økonomisk uforsvarlig med henvisning til, at de eneste partier, som ønsker det, netop heller intet samfundsøkonomisk ansvar har, fordi det i Danmark kun er partier uden for Folketinget, nemlig De Grønne, Solidarisk Alternativ og Minoritetspartiet, som har borgerløn på programmet. Det er altså ikke længe mere naturgivent, at ideen ikke kan slå igennem i partier, som opnår repræsentation i parlamentet og således også medvirker til at forvalte samfundsøkonomien!

2) Den anden hovedopgave, arbejdet med at sætte borgerlønsideen på den politiske dagsorden, hænger som tidligere antydte sammen med sandsynliggørelsen af et realistisk finansieringsgrundlag, eftersom det er denne anke, der mere end nogen anden indvendes imod fortalere for en borgerlønreform.

Hertil kræves udover det politiske fundament, som Borgerlønbevægelsens idégrundlag i sig selv udgør, også et PR-fundament, der som absolut minimumsbetingelse muliggør adgangen til konkret information om bevægelsen og borgerlønsideen som sådan.

Her må vi selvkritisk konstatere, at det har taget bestyrelsen uforholdsmæssigt lang tid at realisere et optimalt sådant. Først efter to år kan vi tillade os at erklære, at denne indledende del af arbejdet er helt på plads i tilfredsstillende grad.

Jeg tænker her ikke mindst på hjemmesiden, der indtil videre er vores beskedne, men immervæk vigtigste ansigt udadtil. Hændelige uheld og tekniske vanskeligheder har gjort, at hjemmesiden ikke altid har fungeret efter hensigten, men efter relanceringen ved årsskiftet er den fremover tænkt som en informations- og nyhedscentral for medlemmer og alle andre med interesse i borgerløn, der ønsker at finde baggrundsmateriale såvel som de nyeste indlæg i debatten. Udover seneste nyt og en lang række artikler og kronikker om emnet findes her desuden en noget nær komplet liste over litteratur om borgerløn.

En anden af de helt basale minimumsforudsætninger for at sikre, at den interesserede overhovedet kan gøre sig bekendt med bevægelsens *eksistens*, er noget så elementært som de nye præsentationsfoldere, der nu ligger klar til brug ved alle håndte politiske arrangementer, og som alle medlemmer opfordres til at rekvirere og uddele.

Endelig har vi langt om længe fået etableret vores nyhedsbrev, så medlemmerne også kan følge lidt bedre med i bevægelsens aktiviteter uden for hjemmesidens regi – med tiden skulle det jo gerne udvikle sig til et regulært medlemsblad og ikke blot den korte orientering, som aktuelt er tilfældet.

Borgerlønbevægelsen har således i dag i det mindste tilvejebragt det nødtørftige minimumsfundament, som er en forudsætning for det videre og egentlige virke m.h.p. at tilgængeliggøre ideen og få den på den politiske dagsorden. De konkrete tiltag hertil er også så småt kommet i gang.

Udover en økonomisk gavnlig foredragsvirksomhed, som især bevægelsens kasserer og sekretær, Per Sørensen og Henning Jakobsen har stået for, har bestyrelsesmedlemmer med et vist held forsøgt at anspore til debat om borgerløn i dagbladenes debatspalter, hvilket har udmøntet sig i kronikker i Berlingske Tidende, Ekstra Bladet og Aktuelt samt flere indlæg i Information. Her er det bl.a. lykkedes at udfordre daværende økonomiminister Marianne Jelved og Dansk Metals sekretariatschef, Jørgen Elkofer, der fortørnet samlede handsken op, hvilket om ikke andet understreger, at borgerlønsideen til stadighed kan få etableret op af stolene, når blot de bliver behørigt udfordret. Og sådanne udfordringer er jo absolut afgørende, hvis vi skal gøre os håb om at få borgerløn tilbage på den politiske dagsorden. Alle debatindlæg og kronikker samt reaktionerne på dem er naturligvis også offentliggjort på hjemmesiden.

Samtidig har bevægelsen taget initiativ til at redigere en antologi om borgerløn med titlen *Oprør fra bredden*, hvor elleve skribenter bidrager med hver deres vinkel på behovet for en borgerlønreform. Bogen er netop udkommet på forlaget Tiderne Skifter, og det er naturligvis håbet, at vi hermed både kan præge den offentlige debat og lancere et større og gennearbejdet udspil, som i øvrigt vil være tilgængeligt i boghandlere og på biblioteker, så enhver kan stifte bekendtskab med en mangefacetteret fremstilling af argumenter for borgerlønsideen. Eftersom emnet er så omfattende, som tilfældet er, og da det netop er tænkt som løsningsmodel for en lang række absurditeter og problemer i det eksisterende system, er det vigtigt netop at søsætte en *lang række* perspektiver, der griber sagen an

fra vidt forskellige vinkler – og forhåbentlig kan virke afbævnende over for en række politiske fordomme såvel som ansporende for videre overvejelse.

Det er planen, at bogudgivelsen skal følges op af en offentlig høring, som sætter det nuværende socialsystem over for en borgerlønsreform som alternativ.

I hvor høj grad er det så lykkedes Borgerlønsbevægelsen at gennemføre praktiske tiltag i retning af at løse de to hovedopgaver, som vi satte os i januar 2000?

Et nøgternt svar må i mine øjne være: Slet ikke i tilstrækkelig grad, men alt taget i betragtning efter de første to år dog i *nogen* grad.

Dels er vi nu i modsætning til tidligere endelig helt rustet til det videre arbejde, både organisatorisk og i forhold til hele det basale fundament, som består af tilgængelig information om bevægelsen og tilgængeligt baggrundsmateriale om ideen. Dels har vi påbegyndt den svære opgave at sætte borgerløn på den politiske dagsorden gennem avisdebatten og gennem den aktuelle antologi om emnet, ganske vist er det fortsat mest spredt fægning, men alt skal trods alt begynde et sted, og spredt fægning kan jo også være en måde at indlede et større slag på.

Spørgsmålet er så, om vi er aktive nok og idérige nok til at tage hul på dette slag med en gennemslagskraft, der skiller os ud fra skoven af interesseorganisationer i øvrigt, så vi tvinger også de etablerede partier til at tage debatten op, og siden naturligvis helst at *adoptere* ideen!

Til gengæld er især to opgaver i mellemtiden blevet forsømt: Dels har vi gjort alt for lidt for at udvide medlemsskaren, dels har det vist sig næsten umuligt at få organiseret lokalgrupper. Det første er nok en forudsætning for det andet, og jeg anser det for at være en af de vigtigste opgaver det kommende år at arbejde for en markant medlemstilgang. Bevægelsen er i det mindste endelig gearret til det, fordi vi nu har alt forarbejdet overstået.

Medlemshvervning går naturligvis hånd i hånd med vores fortsatte, primære hovedopgave, at sætte ideen på den politiske dagsorden. Simpel logik fortæller os, at jo mere vi evner at få borgerlønsideen – og Borgerlønsbevægelsen selv, naturligvis – på den politiske dagsorden igennem pressen, foredrag, arrangementer, udgivelser, debatter osv., desto mere vil vi tiltrække medlemmer, og jo mere vi kan tiltrække medlemmer, desto lettere vil vi kunne mobilisere kræfterne til at trænge igennem den politiske dagsorden.

Efter denne status over de forløbne år med hovedvægten på udviklingen siden sidste landsmøde, er jeg dermed skredet lidt fra fortiden og ind i fremtiden, og her, hvor jeg nærmer mig afslutningen, er det vel også passende antydningvist således at skue en smule fremad til de opgaver, der i det mindste i mine øjne kunne optage bevægelsen det kommende år.

Som allerede nævnt mener jeg, at der nu er behov for en særdeles aktiv indsats for at hverve flere medlemmer, men altså også at denne indsats må gå hånd i hånd med den fortsatte stræben efter at sætte vores aftryk på den politiske debat.

Derfor skal udgivelsen af Oprør fra bredden følges op af flere udgivelser, men ikke nødvendigvis alle i samme form som denne. Allerede nu har bestyrelsen besluttet at gå i gang med en udgivelse, der præsenterer de forskellige bud på økonomiske finansieringsmuligheder af en borgerlønsreform, og som helst skal ligge klar inden udgangen af 2002. Derudover mener jeg, at det er afgørende, at bevægelsen udarbejder en specifik strategi og køreplan for konkrete mål de nærmeste år, som løbende kan evalueres og revideres, så vores arbejde struktureres bedst muligt. Uden at vi dog af den grund skal forfalde til for megen formalia og diskussioner om diskussioner eller planer for planernes egen skyld, for når det kommer til stykket, risikerer det også at udsuge praktiske initiativer for gode kræfter. Og en visionær idé som borgerlønsideen har mere end noget andet brug for at komme på banen igen og igen og igen, fra nye vinkler, under nye former og i nye sammenhænge – og ikke for at ende i kaffeklubbens uforpligtende hygge, der har sendt så mange andre tiltag i det danske foreningsliv til de evige kaffeplantagers inaktive slummer ...

Den, der har blot perifer erfaring med frivilligt foreningsarbejde, vil som regel have erfaret, hvor let en bevægelse netop drukner i gode intentioner og nok så visionære beslutninger, der imidlertid aldrig nogen sinde føres ud i livet – eller i bedste fald føres ud i livet halvt.

Faldgruberne bliver ikke mindre, når det drejer sig om en tværpolitisk bevægelse, der i sagens natur skal række tværs over mange partipolitiske uoverensstemmelser. Da Borgerlønsbevægelsens nuværende bestyrelse er sammensat af mennesker, hvis politiske baggrund spænder så vidt som Venstre, Konservative Folkeparti, Radikale Venstre, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten og Minoritetspartiet, har vi som udgangspunkt hver især nok haft et vist behov for at finde os politisk til rette i forhold til bevægelsens fælles, politiske arbejde, hvilket uundgåeligt har beslaglagt en vis del af vores tid.

Man opnår da næppe heller nogen sinde at etablere en bevægelse af nogen som helst art, hvor drømmene og håbene korresponderer helt og aldeles med aktiviteterne og resultaterne. Men enhver bestyrelse må på den anden side gøre sit alleryderste for at tilstræbe, at man ikke forfalder til en nok så velmenende menighed, der kun af og til sløvt vågner op, når et sjældent møde trækker op.

Vi bør derfor heller ikke sove i timen, men hele tiden tilstræbe en langt stærkere profil i pressen, dels gennem flere kronikker og debatindlæg, dels gennem pressemeddelelser, så pressen igen og igen gøres opmærksom på, at der eksisterer en bevægelse, som måske på overfladen godt nok kun har ét punkt på dagsordenen, men at det ikke desto mindre er et punkt, som dækker *utallige* facetter, og som netop er relevant for utallige problematikker inden for det eksisterende socialsystem, det eksisterende bureaukrati, det eksisterende aktiveringssystem – osv. osv. Hvordan bevægelsen skal udføre dette i praksis det kommende år, skal jeg ikke foregribe her – retningen er udstukket, og skinnerne til de første banestrækninger er vel blevet lagt de forløbne to år. Det bliver så den nye bestyrelse om at skovle kul og sætte lokomotivets hastighed i vejret ...

Til allersidst skal jeg blot benytte et par kommentarer til den særlige situation, som det politiske samarbejde netop sætter en tværpolitisk bevægelse som Borgerlønsbevægelsen i. De partipolitiske og ideologiske uoverensstemmelser har faktisk i vid udstrækning vist sig at være en fordel, snarere end en ulempe, fordi bredden i vore erfaringer, kontakter og vinkler på bevægelsens arbejde og muligheder, i stedet for splittelse tværtimod har medført et spændende og frugtbart samarbejdsklima. Måske endog i så enestående grad, at det for så vidt bør være ét af Borgerlønsbevægelsens vigtigste aktiver at gøre offentligheden bekendt med, at vi i så klar kontrast til det politiske scena-

rio i øvrigt, faktisk formår at samarbejde på tværs af midten, ja, på tværs af så godt som *hele* det politiske spektrum om en fælles politisk vision!

Naturligvis betyder denne politiske bredde også en række kompromisser, ikke mindst det, at bevægelsen hverken kan eller skal lægge sig fast på én model for en borgerlønsreform eller dennes finansieringsgrundlag, men tværtimod må og skal operere med flere forskellige modeller, som hver især selvfølgelig også afspejler elementer af hver deres ideologiske afsæt. Men snarere end at være en hæmsko har dette ført til diskussioner og justeringer af modeller, hvor liberalistiske, socialistiske og humanistiske præmisser har blandet sig med hinanden, og hvor traditionelle politiske kategorier ofte er kommet til kort med en nedbrydning af politiske fordomme, som vist af og til er kommet positivt bag på flere af os i den nuværende bestyrelse.

I dette frugtbare klima har Borgerlønsbevægelsen brugt de første to år til at finde et relativt solidt fodfæste, som forhåbentlig fremover vil udmønte sig i en række yderligere konkrete tiltag, der kan skabe opmærksomhed omkring ideen såvel som bevægelsen.

Lad os i det kommende år få skruet yderligere op for blusset. Borgerlønsideen er ganske enkelt alt for spektakulær, visionær og revolutionær til ikke at sejle for fuld kraft ind i det enogtyvende århundrede, hvis øvrige politiske debat netop er så trøstesløs fattig på politiske visioner.

Og borgerlønsideen er en vision, som både er økonomisk realiserbar, socialt retfærdig, beskæftigelsesfremmende, afbureaukratiserende og almentmenneskeligt frihedssættende. Borgerlønsideen er en vision, som kan nedbryde traditionelle politiske skel og bygge broer på tværs af ideologier. Borgerlønsideen er en vision, som har potentialet til at blive den nye Store Politiske Fortælling, der tegner den umiddelbare fremtids politiske dagsorden. Om den også *bliver* det – det er måske op til os.

Bilag 2

Driftsregnskab, Kalenderåret 2001:

Indtægter:

Kontingenter	kr. 8.625,00
Bidrag	- 26.361,64
	Kr. 34.986,64

Udgifter:

Tryksager	kr. 3.361,80
Porto m.v.....	- 1.447,99
Landsmøde	- 500,00
Refusion af transportudgifter	- 7.207,64
Udgifter ved bestyrelsesmøder	- 2.335,50
Udgifter ved lokalgruppemøder	- 445,00 - 15.297,93

Driftsresultat: kr. 19.688,71

Status pr. 31/12 2001:

Formue pr. 1/1 2001	kr. 7.845,64
Driftsoverskud i kalenderåret 2001	- 19.688,71

Formue pr. 31/12 2001: kr. 27.534,35

Per Sørensen
kasserer

Revideret:

Morten Damsgaard Madsen
revisor

Godkendt på generalforsamlingen den 20/4 2002